

21. Hood N. The Economics of Multinational Enterprise. / N. Hood, S. Young. – London: Longman, 1979. – 432 p.
22. Huebsch R. Global Company Vs. a Multinational Company. / R. Huebsch. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://smallbusiness.chron.com/global-company-vs-multinational-company-35107.html>.
23. Investopedia. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.investopedia.com/terms/m/multinationalcorporation.asp>.
24. John P. Human resource management in multinational enterprises. / P. John, K. Kidger. – Salford: University of Salford, 1999. – 290 p.
25. Kamminga M.T. Multinational Corporations in International Law. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oxfordbibliographies.com/view/document/obo-9780199796953/obo-9780199796953-0049.xml>.
26. Kuşluvan S. Multinational Enterprises in Tourism: A Case Study of Turkey. / S. Kuşluvan. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.researchgate.net/publication/265163991>.
27. Multinational corporation. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www2.econ.iastate.edu/classes/econ355/choi/mul.htm>.
28. Multinational Corporations in World Development. – New York: United Nations, 1988. – 70 p.
29. Perlmutter H.V. The tortuous evolution of the multinational corporation. / H. V. Perlmutter. // Columbia Journal of World Business. – 1969. – № 4. – P. 9–18.
30. Quinn R.E. Beyond Rational Management. / R.E. Quinn. – San Francisco: Jossey-Bass, 1991. – 224 p.
31. Soni S. Essay on the Meaning and Definition of Multinational Company. / S. Soni. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.preservearticles.com/2012010319696/essay-on-the-meaning-and-definition-of-multinational-company.html>.
32. Spero J. The Politics of International Economic Relations. / J. Spero, J. Hart. – London: Thompson Wadsworth, 2003. – 430 p.
33. Thomas D.C. Cross Cultural Skills and Abilities: From Communication Competence to Cultural Intelligence. In The Handbook of Cross-Cultural Management Research. – Thousand Oaks, CA: Sage, 2008. – P. 201-208.
34. World Investment Report 2016. United Nations Conference on Trade and Development. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [worldinvestmentreport.org](http://www.witreport.org).

УДК 336.1

Боровік Л.В.,кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри обліку і аудиту та фінансів,
Херсонський державний аграрний університет

УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИМИ РЕСУРСАМИ АГРАРНОЇ ГАЛУЗІ

Боровік Л.В. Удосконалення механізму управління інвестиційними ресурсами аграрної галузі. У статті розглянуті питання удосконалення управління інвестиційними ресурсами аграрної галузі. Окреслена роль інвестиційної політики держави в управлінні інвестиційними процесами. Визначені функції спеціалізованих банків у акумулюванні інвестиційних ресурсів, формуванні та перерозподілі інвестиційних потоків та скеруванні їх у розвиток сільського господарства.

Ключові слова: держава, регіони, регулювання, стратегічне управління, планування, інвестиційні ресурси, спеціалізовані банки.

Боровик Л.В. Совершенствование механизма управления инвестиционными ресурсами аграрной сферы. В статье рассмотрены вопросы совершенствования управления инвестиционными ресурсами. Определена роль инвестиционной политики государства в управлении инвестиционными процессами. Определены функции специализированных банков в аккумуляции инвестиционных ресурсов, формировании и перераспределении инвестиционных потоков, а также в направлении их в развитие сельского хозяйства.

Ключевые слова: государство, регионы, регулирование, стратегическое управление, планирование, инвестиционные ресурсы, специализированные банки.

Borovik L.V. Improvement of the mechanism of management of investment resources of the agrarian sphere. The article examines the issues of improving the management of investment resources. The role of the state investment policy in the management of investment processes is described. The functions of specialized banks in the accumulation of investment resources, the formation and redistribution of investment flows, as well as in their management in the development of agriculture are defined.

Key words: state, regions, regulation, strategic management, planning, investment resources, specialized banks.

Постановка проблеми. Забезпечення розвитку сільського господарства залежить від його інвестування та ефективного управління інвестиційними пото-

ками, яке полягає у визначенні форм і обсягів інвестування; розробленні інвестиційних проектів, програм та планів їх реалізації; аналітичній оцінці використання

інвестиційних ресурсів; контролі за ефективністю використання вкладеного капіталу. Результативність управління залежить від якості розрахунків потреб суб'єкта інвестування в інвестиційних ресурсах, використання інновацій та сучасних інформаційних технологій у системі управління ними, а також підтримки взаємозв'язку між усіма учасниками інвестиційного процесу. Інвестування, аналіз і контроль за використанням вкладеного капіталу повинно здійснюватися безперервно і синхронно. В умовах економічної і політичної нестабільності в країні надзвичайно важливим є забезпечення безперервності інвестування галузі, а отже, є потреба в удосконаленні механізму управління інвестиційними ресурсами у сільському господарстві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню проблеми управління інвестиційними процесами та ефективності використання інвестиційних ресурсів (у т. ч. і в аграрній галузі) присвячена значна кількість наукових праць таких відомих зарубіжних та вітчизняних учених, як Г. Бірман, С. Вільямс, М. Портер, І. Йохансен, В. Амбросов, М. Долішний, Л. Мармуль, Т. Мазаєв, Н. Танклевська, Ю. Нестерчук та ін. Водночас ми відзначаємо, що проблема інвестування сільського господарства ще не вирішена і потребує удосконалення методів управління інвестиційними процесами та ресурсами.

Постановка завдання. Метою статті є удосконалення механізму управління інвестиційними ресурсами в аграрній галузі.

Виклад основного матеріалу. Як відомо, механізм управління інвестиційними ресурсами є складником механізму управління фінансовими потоками і характеризується тим, що:

- є складовою частиною загальної системи управління галуззю (підприємством);
- відіграє ключову роль у відновленні економічного, соціального та екологічного потенціалів;
- як система механізм інвестування формує інвестиційні потоки, скеровуючи їх відповідно до стратегічних цілей і мети, які визначаються державною аграрною політикою (політикою підприємства, регіону).

З політичного погляду, механізм стратегічного управління інвестиційними ресурсами є інструментом втілення інвестиційної політики у реальне життя, яка, з одного боку, визначає мету, а з іншого – механізм досягнення цієї мети, що передбачає:

- побудову інвестиційних проектів і програм;
- державну підтримку виконання інвестиційних проектів і програм;
- моніторинг окремих галузей сільського господарства (тваринництва, рослинництва, садівництва та ін.) на їх інвестиційну привабливість та конкурентоспроможність;
- удосконалення законодавчих та нормативних документів;
- розвиток ринкової інфраструктури;
- покращення економічного, соціального, екологічного стану галузі;
- розвиток ринкової конкуренції галузі;
- розвиток інформаційної сфери;
- впровадження інноваційних технологій;
- підвищення якості трудового потенціалу;
- зменшення ризиків інвестиційних вкладень у розвиток сільського господарства;
- контроль за ефективністю використання інвестиційного потенціалу та ін.

Здійснюючи регуляторні дії, держава інвестує передбачені бюджетом фінансові ресурси на виконання інвестиційних програм або безпосередньо бере участь в інвестиційних проектах, надаючи їх виконавцям субсидії, субвенції, бюджетні позики, податкові пільги [1]. Держава також може брати участь в управлінні спільними з регіонами інвестиційними проектами. При цьому регіональні органи управління здійснюють: аналіз і прогнозування розвитку інвестиційного ринку з урахуванням його кон'юнктури та регіональних потреб у обсягах фінансування; приймають відповідні рішення на рівні обласних, районних та місцевих Рад народних депутатів щодо стимулювання, регулювання та контролю використання інвестиційних ресурсів та реалізації заходів щодо своєчасності виконання інвестиційних програм. Оскільки державне адміністративне регулювання інвестиційних процесів є не менш вагомим від ринкового, основними принципами політики управління інвестиціями мають бути пріоритети ієрархічності (інтереси регіону підпорядковані загальнодержавним інтересам). Враховуючи це, держава може у будь-який спосіб впливати на інвестиційні процеси у сільському господарстві регіону, управляючи ними як ринковими, так і адміністративними методами. Хоча природі ринкових відносин не відповідають адміністративні методи управління, але за дієвістю вони є ефективними у досягненні економічних результатів [2]. Особливо цей метод управління ефективний у кризовий період, коли стагнація економіки потребує найшвидших соціально-економічних зрушень [3]. Наприклад, у розвинених країнах світу такі методи управління є невід'ємною частиною державного впливу і не заважають підвищенню добробуту суспільства [4]. До того ж, адміністративні методи регулювання позитивно впливають на впровадження законодавчих і нормативних документів, стандартів та контролю за використанням земельних і водних ресурсів, а також за розподілом лімітів, квот, ліцензій та ін. Без такого державного втручання навряд чи зможуть ефективно працювати суб'єкти господарської діяльності, спираючись тільки на ринкові методи господарювання.

Найбільш дієвим методом державного впливу на соціально-економічний розвиток суспільства є розроблення та виконання спільних загальнодержавно-регіональних програм [5; 6].

Виконання цільових програм – це інструмент державного впливу на розвиток сільського господарства, завдяки якому регіональні органи державної влади, місцеві органи виконавчої влади і місцевого самоврядування разом із державною центральною владою спрямовують спільні зусилля на вирішення питань соціально-економічного розвитку та активізацію інвестиційних процесів.

Державна підтримка цільових програм може мати місце у:

- частковому або повному фінансуванні інвестиційних проектів;
- формуванні портфеля інвестиційних проектів для включення їх у програми кредитування по лініях міжнародних фінансових організацій;
- створенні відповідної правової та законодавчої бази;
- формуванні ринкової інфраструктури;
- підготовці за державний кошт керівних кадрів та спеціалістів із питань управління розвитком сільського господарства.

Розробляючи стратегічні програми розвитку аграрної сфери економіки, необхідно відповідально поставитися до прогнозу структури напрямів, обсягів та джерел інвестування. Прогнозуючи обсяги залучення закордонних інвестицій, необхідно звернути увагу на те, що Україна є однією з найризикованіших країн Східної Європи щодо вкладення інвестицій у її економіку. Згідно з оцінкою спеціалістів Європейського Центру досліджень, підприємницький ризик вкладень інвестицій в Україні становить 80%. Водночас треба враховувати й те, що, незважаючи на незначний приток іноземного капіталу у галузь, він є одним із найпотужніших факторів впливу на виконання аграрних інвестиційних програм [7].

Основним позитивом управління стратегічним розвитком сільського господарства регіону є те, що до розроблення і виконання проектів залучаються представники різних рівнів влади. При цьому представники районних ланок управління відіграють значну роль як у розробленні програм, так і в їх реалізації: здійснюють підготовку трудових ресурсів, необхідних для виконання конкретних програм; використовують особисті знання про місцеві особливості (вірогідні переваги та ризики); мають можливість швидко реагувати на зміни економічної, соціальної та екологічної ситуації.

Складання інвестиційних програм потребує планування, під час якого детально розробляються економічні та фінансові аспекти стратегії, дається техніко-економічне обґрунтування конкретних заходів. Основним завданням планування є обґрунтування обсягів залучення інвестицій, необхідних для здійснення передбачених проектом заходів.

Планування інвестиційної діяльності аграрної галузі – це визначення шляхів досягнення поставлених цілей на основі збалансованого формування, розподілу і використання інвестиційних, природних, матеріальних і трудових ресурсів. Воно дає змогу максимально виявити внутрішні потенційні можливості та спрямувати їх на досягнення поставленої мети.

Під час складання аграрних інвестиційних програм необхідно у кожному регіоні врахувати вирішення таких проблем, як:

- впровадження інноваційних енергозберігаючих технологій у сільськогосподарське виробництво;
- оновлення виробничого потенціалу і перехід до більш ефективних технологій;
- розширення асортименту продукції що випускається, та покращення її якісних характеристик відповідно до стандартів СОТ;
- впровадження більш врожайних сортів і гібридів сільськогосподарських культур та заміна низькопродуктивного гурту тварин на більш продуктивний;
- впровадження еколого-відновлювальних сівозмін;
- поліпшення навколишнього середовища;
- покращення соціальної інфраструктури у сільській місцевості;
- зменшення безробіття;
- подолання демографічної кризи.

Від якості планування залежить інвестиційна привабливість та успіх виконання інвестиційних цільових програм.

Система стратегічного програмного управління інвестиційними ресурсами являє собою практичний механізм, який аналізує, формує параметри залучення

та використання на певні цілі інвестиційних ресурсів, визначає методи впливу на розвиток інвестиційних процесів. Здійснюючи управління інвестиційними проектами і програмами, необхідно пам'ятати, що часткове або ж неповне вирішення хоча б одного з проміжних завдань може привести до невиконання запрограмованих результатів.

Проведені нами дослідження дають нам можливість дійти висновку, що система стратегічного управління інвестиційними ресурсами є практичним втіленням теоретичних надбань багатьох вчених. При цьому ми констатуємо, що державна інвестиційна політика є домінуючим фактором у формуванні інвестиційних потоків аграрних підприємств. Застосовуючи пільговий режим оподаткування, здійснюючи пільгове забезпечення насінням сільськогосподарських підприємств у посушливі роки, надаючи суб'єктам господарської діяльності доплати і субсидії з метою покращення процесу пристосування їх до ринкових умов господарювання, здійснюючи часткову компенсацію банківських відсотків за взяті господарниками кредити, держава інвестує аграрне виробництво. Завдяки її підтримці суб'єкти виробничої діяльності нарощують обсяги виробленої продукції, зміцнюючи свої конкурентні позиції на внутрішньому і зовнішньому ринках. Займаючи провідні позиції на глобальних ринках реалізації зерна пшениці, ячменю, кукурудзи, соняшнику, сої, наша країна ще значно відстає від розвинених країн світу з виробництва продуктів харчування тваринницького походження, що вказує на необхідність часткової зміни (коригування) стратегічних напрямів інвестиційних вкладень.

Система управління інвестиційними ресурсами є одним із найважливіших механізмів реалізації аграрної інвестиційної політики. Ефективне використання інвестованого капіталу – це створення додаткових робочих місць, збільшення відрахувань до бюджетів усіх рівнів, здешевлення продуктів харчування, забезпечення суспільного спокою у країні. Підвищення якості управління потоком інвестицій дасть поштовх розвитку економічного, соціального, екологічного та інших ресурсних потенціалів. Надзвичайно велику роль в інвестиційному механізмі відіграють комерційні банки та інші фінансово-кредитні установи, які нині перебувають у стані реформування. Разом з активізацією ринкового середовища функції фінансово-кредитних установ постійно повинні доповнюватися залежно від потреб клієнтів, у т. ч. й інвесторів. Особливої уваги з боку банків потребує розвиток малого і середнього бізнесу на селі, який є основою зміцнення продовольчої безпеки країни [9]. Фермерські та особисті селянські господарства, виробляючи більшу частину сільгосппродукції у країні, задовольняють на 70–90% потреби населення у таких продуктах харчування, як м'ясо, молоко, овочі, фрукти, при цьому майже не маючи доступу до отримання кредитів. Це вказує на те, що економічна політика держави повинна бути скоригована на стимулювання діяльності тих фінансово-кредитних інститутів, які співпрацюють із такими суб'єктами господарської діяльності, створюючи умови для їх економічного розвитку. Досвід США, європейських та інших розвинених країн світу свідчать про те, що система аграрного кредитування потребує такого організаційного оформлення, яке би враховувало специфіку сільського виробництва, поєднуючи у

собі ринкові принципи банківського кредитування та державної підтримки і контролю за цільовим використанням коштів і своєчасним поверненням суб'єктами виробництва отриманих ними кредитних ресурсів [10]. Для цього в усіх регіонах необхідно створювати спеціальні фінансово-кредитні установи банківського типу, які б акумулювали довгострокові грошові накопичення з метою їх подальшого інвестування у розвиток сільського господарства. Це пояснюється тим, що більшість сільських господарств є малоприбутковими і нездатними забезпечувати сучасне ефективне виробництво із-за недостатніх обсягів обігових коштів. Поява спеціалізованих (інвестиційних, іпотечних та ін.) банків, які б мали нові організаційно економічні форми банківського обслуговування суб'єктів аграрного виробництва, повніше забезпечувала б розвиток агропромислової економіки, стимулювала б інвестиційні процеси як у сільському господарстві, так і у переробній та харчосмаковій галузях. Для того щоб зрушити з місця процес активного створення аграрних спеціалізованих банків у регіонах, засновниками (акціонерами) їх повинні бути не тільки комерційні структури, а й держава, яка зможе і повинна забезпечити довгострокове кредитування загальнодержавних і регіональних стратегічних програм, здійснюючи при цьому контроль за ефективністю використання інвестованих коштів. Шляхом посередництва через такі банки могли би здійснювати капітальні вкладення й інші інвестори, у тому числі іноземні, які справедливо нарікають на відсутність прозорості процесів інвестування у державі та затримку своєчасного повернення інвестованих коштів і сплати дивідендів. Виконуючи посередницькі функції між інвесторами та отримувачами інвестицій, такі спеціалізовані банки могли б регулювати інвестиційні потоки, контролюючи хід виконання договірних зобов'язань між отримувачами інвестицій та інвесторами, надавати аграріям фінансову допомогу у створенні інфраструктури кооперативних об'єднань, сприяти розвитку кооперативного руху на селі. Вони також були б здатні виконувати такі функції, як управління перерозподілом акціонерного капіталу, надання консультативних послуг щодо зменшення дебіторсько-кредиторської заборгованості суб'єктами господарської діяльності та ін.

Створення регіональних аграрних інвестиційних банків стало би кроком на шляху не тільки до покращення банківського обслуговування товаровиробників, а й до створення структур з управління фінансовими потоками, які б скеровувалися на виконання тих чи інших соціальних та економічних програм розвитку сільського господарства або ж на фінансову підтримку кооперативних об'єднань під час формування ними основних фондів, а також з метою активізації організаційно-виробничих процесів, які можуть мати вагомим значення для розвитку аграрно-переробного комплексу. Такі управлінські структури, маючи інформацію банку, могли би здійснювати контроль за цільовим використанням інвестиційних коштів та виконанням інших зобов'язань між інвестором і споживачем, що позитивно впливало б на підвищення ефективності інвестиційних вкладень у виробництво. Вони би забезпечували взаємодію усіх учасників інвестиційного процесу, формуючи потік інвестицій у напрямі, який би більш повно задовольняв інтереси держави, сус-

пільства, інвесторів, фінансово-кредитних інститутів, суб'єктів аграрного виробництва.

Основною метою управління інвестиціями у розвиток і використання ресурсного потенціалу є вирішення проблем економічної та соціальної стабілізації в аграрній галузі. Цей процес покликаний забезпечити поживлення інвестиційного ринку і на цій основі створити умови для активного розвитку аграрного виробництва та економічної стабілізації аграрного сектору. При цьому під економічною стабілізацією слід розуміти забезпечення стійкості функціонування бюджетної системи, надійності діяльності банків і різних сегментів фінансового ринку, безперервності повноцінного функціонування грошового обігу, стійкого фінансового становища суб'єктів аграрного виробництва. Ефективність управління інвестиційними ресурсами має будуватися з урахуванням умов, що відображають рівень розвитку міжгосподарських відносин, готовності суб'єктів господарювання до об'єднаних процесів та створення комунальної власності, впровадження інноваційних технологій, що гарантує притік додаткових інвестицій у розвиток виробництва під колективну відповідальність та комунальну заставу.

Поглиблення трансформаційних перетворень в аграрній галузі та зміна ситуації на ринку інвестиційних послуг породжують потребу у нових дослідженнях, що стосуються покращення схем фінансово-кредитного обслуговування суб'єктів аграрного виробництва та надання інформаційних послуг клієнтам, інвесторам та державним структурам, що здійснюють контроль за формуванням та ефективністю використання інвестиційного потенціалу. Уже сьогодні багато комерційних банків розширюють спектр нетрадиційних послуг, що заохочує потенційних клієнтів до вкладень та позитивно впливає на приток інвестицій в аграрний сектор.

Являючись вагомим інвестором сільського господарства, держава інвестує кошти у виконання економічних, екологічних та соціальних програм. Впливаючи на інвестиційні процеси ринковими й адміністративними методами, вона здійснює регулювання потоку інвестиційних ресурсів, контролюючи при цьому ефективність їх використання. Застосовуючи пільговий режим оподаткування, надаючи підприємствам доплати і субсидії, держава інвестує товаровиробників, збільшуючи їх економічні можливості. Але застосування цих та інших заходів є недостатнім, щоб підвищити рівень забезпеченості суб'єктів аграрного виробництва ресурсним потенціалом у достатньому обсязі. Держава як активний учасник інвестиційних процесів повинна більш дієво впливати на соціально-економічний розвиток галузі, залучаючи до виконання інвестиційних програм регіони країни. Основним позитивом такої взаємодії є те, що до розроблення і реалізації програм залучатимуться представники районних і місцевих ланок управління.

Надзвичайно велику роль у поліпшенні механізму управління інвестиційними ресурсами може відігравати створення спеціалізованих інвестиційних сільськогосподарських банків, які могли б активно впливати на розвиток малого і середнього бізнесу на селі. Крім того такі банки могли б, виконуючи посередницькі функції між інвестором і отримувачем інвестицій, контролювати ефективність використання інвестованого капіталу та здійснювати консультативні послуги.

Список використаних джерел:

1. Макаренко А.П. Теорія і практика державного регулювання в аграрній сфері: [Монографія] / А.П. Макаренко. – К.: ННЦ «Інститут аграрної економіки» УААН, 2009. – 636 с.
2. Мармуль Л.О. Державне управління інноваційно-інвестиційними трансформаціями в АПК регіону / Л.О. Мармуль, А.М. Собченко // Таврійський науковий вісник: Науковий журнал. – Вип. 46. – Херсон: Айлант, 2006. – С. 138–145.
3. Богма О.С. Державне регулювання в забезпеченні бюджетної безпеки країни: характеристика вихідних положень / О.С. Богма // Причорноморські економічні студії: – Одеса. – 2017, випуск 14. – С. 34–37.
4. Регіональна політика: методологія, методи, практика / НАН України. Інститут регіональних досліджень // За ред. акад. НАН України М.І. Долишного. – Львів, 2001. – 700с.
5. Стратегическое планирование инвестиционной деятельности: учеб.пособие // М.И. Кныш, Б.А. Перекатов, Ю.П. Потиков. – Изд. Дом «Бизнес – Пресса», 1998. – 315 с.
6. Тейлор С. Региональное экономическое развитие на базе программно-целевого подхода: опыт Западной Европы / С. Тейлор // Регион: Экономика и социология. – 2000. № 1. – С. 3–36.
7. Мацука В.М. Особливості іноземного інвестування в Україні / В.М. Мацука // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2015. – Вип. 11. – Ч. 4. – С. 12–15.
8. Боровік Л.В. Стан економічного розвитку сільського господарства регіонів Причорномор'я та шляхи його покращення / Л.В. Боровік // Міжнародний науковий веронал. – 2016. – вип. 2. – С. 94–97.
9. Мельник Л.Ю. Аграрне підприємство і держава: [монографія] / Л.Ю. Мельник, П.Н. Макаренко, О.А. Любович. – Дніпропетровськ: Пороги. – 1999. – 259 с.
10. Пиплз К. Развитие системы сельскохозяйственного кредита в США: уроки для России / К. Петрик // Вопросы экономики. – 1997. – № 8. – С. 147–160.

УДК 664.854/859:006.73

Головина Н.А.,
старший викладач кафедри фінансів, обліку і оподаткування,
Міжнародний університет бізнесу і права

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ КОНСЕРВНОЇ ГАЛУЗІ ДИТЯЧОГО ХАРЧУВАННЯ НА ПЛОДОВООВОЧЕВІЙ ОСНОВІ

Головіна Н.А. Стан та перспективи розвитку консервної галузі дитячого харчування на плодовоовочевій основі. У статті висвітлено питання, пов'язані з якістю консервованих виробів для дитячого харчування, що наявні на українському ринку. Проведено оцінювання якості консервів для дитячого харчування різних виробників. Визначено і досліджено особливості формування овочепереробних підприємств в Україні та проблеми у їхній діяльності. Проведено аналіз господарської діяльності вітчизняними овочепереробними підприємствами у процесі трансформації економічної системи з урахуванням тенденцій розвитку овочепродуктового підкомплексу України. За результатами аналізу виробничих потужностей найбільших овочепереробних підприємств України досліджено особливості їхнього функціонування у сучасних умовах ринку. У процесі роботи висвітлено важливість виготовлення якісних консервів для дитячого харчування.

Ключові слова: овочі, овочепереробні підприємства, овочепродуктовий підкомплекс, продукти переробки овочів, ціна, ефективність, дитяче харчування, консерви, оцінювання якості, стратегічний розвиток.

Головіна Н.А. Состояние и перспективы развития консервной отрасли детского питания на плодовоовощной основе. В статье рассмотрены вопросы, связанные с качеством консервированных изделий для детского питания, имеющих на украинском рынке. Проведена оценка качества консервов для детского питания различных производителей. Определены и исследованы особенности формирования овощеперерабатывающих предприятий в Украине и проблемы в их деятельности. Проведен анализ хозяйственной деятельности отечественными овощеперерабатывающими предприятиями в процессе трансформации экономической системы с учетом тенденций развития овочепродуктового подкомплекса Украины. По результатам анализа производственных мощностей крупнейших овощеперерабатывающих предприятий Украины исследованы особенности их функционирования в современных условиях рынка. В процессе работы отражена важность изготовления качественных консервов для детского питания.

Ключевые слова: овощи, овощеперерабатывающие предприятия, овочепродуктовый подкомплекс, продукты переработки овощей, цена, эффективность, детское питание, консервы, оценки качества, стратегическое развитие.